

Покрива поправя
татко всѣки день.
Ала той остава
все тъй разваленъ.

А отъ дървеници
нѣмаме покой.
Съ тѣзи кървопийци
водимъ тежъкъ бой.

Мама, леля, кака
прѣскагъ ги съ флай-токсъ.
Тѣ извиратъ сякашъ,
сякашъ сж потокъ...

Зиме дървеници
нѣма — но тогазъ
има виелици,
има студъ и мразъ.

Презъ пукнатинитѣ
вѣтрове пицятъ.
Виятъ страховити
денемъ и ноця...

Какъ да се не мръщя,
какъ да съмъ засмѣнъ
въ тази стара кжца
съ разваленъ таванъ?